

[Undervisningsministeren.]

Loven træder i kraft den 1. august 1976, altså om godt og vel et år. Det kan umiddelbart synes at være en rimelig og rigelig tidsfrist, men det er det ikke. Loven er en rammelov, der i betydeligt omfang overlader det til lokal afgørelse at fylde disse rammer ud. Inden denne udfyldning kan ske i form af skoleplaner og undervisningsplaner, skal vi fra ministeriets side udsende en række supplerende regler og vejledninger, som kan være de lokale skolemyndigheder til hjælp ved udarbejdelsen af deres planer. Og først når disse planer foreligger, kan skolerne og lærerne gå i gang med at tilrettelægge undervisningen i detaljer for skoleåret 1976-77.

Det har været sagt og skrevet i forbindelse med forliget omkring denne lov, at der nu bør være arbejdsro i skolen, og det er jeg enig i, men jeg kan garantere for, at der ikke bliver mindre arbejde at gøre, efter at loven er vedtaget. Det gælder ministeriet, det gælder kommunerne, og det gælder de enkelte skoler. Folketinget kan medvirke til at skabe gode vilkår for dette arbejde ved at give os arbejdsfred i det kommende år. Det håber jeg vil være muligt, så også de sidste etaper af folkeskolereformen kan føres ud i livet til tilfredshed for dem, der skal fungere med den.

Erling Olsen (S):

På trappen op til undervisningsministeriet hænger et stort maleri med en kraftig udstråling. Det forestiller to ganske spændende yngre kvinder med et meget velskabt nyfødt barn. I ministeriet hedder det allerede „Ritt og Tove med folkeskoleloven“. Det bliver også et meget velskabt barn, når vi nu om lidt får vedtaget de ændringsforslag, der er stillet af et stort flertal her i salen, til gavn for folkeskolen og til glæde for folkestyret. Folkeskolen får gavn af den nye lov, fordi den på én gang giver udviklingsmuligheder og arbejdsro, og folkestyret får glæde af den nye lov, fordi den viser, at der på et helt centralt område kan samles et meget stort flertal for en helt grundlæggende lov.

Det har naturligvis krævet, at partierne bøjede sig imod hinanden. For at få noget har vi hver for sig måttet give noget. I mit parti føler vi, at der for lovforslaget som

helhed er en rimelig balance imellem, hvad vi har fået, og hvad vi har givet, og det skal jeg kort begrunde.

I socialdemokratiet har vi 6 grundlæggende krav til folkeskolen. For det første skal den fremme elevernes personlige udvikling. Derfor har vi i formålsparagraffen fået indsat det nye stk. 2, somtaler om at øge elevens lyst til at lære, udfolde sin fantasi og opøve sin evne til selvstændig vurdering og stillingtagen.

For det andet skal folkeskolen være et godt sted at være sammen med andre. Derfor har vi kæmpet for at beholde lovforslagets § 3, stk. 3, der giver skolen mulighed for at blive en slags reservehjem i fritiden — noget, som er overordentlig vigtigt for tidens mange nøglebørn. Vi har dog måttet erkende, at denne virksomhed kan påføre det frivillige ungdomsarbejde en urimelig konkurrence, og vi er derfor med til at bede kommunerne om at administrere loven således, at dette ikke sker.

For det tredje mener vi, at folkeskolen skal være med til at nedbryde de skel, der på så mange områder sættes imellem mennesker. Den skal være med til at skabe større lighed. Derfor har vi søgt at undgå niveaudelingen i visse fag. Det har vi ikke kunnet trænge igennem med, men vi har opnået, at man i enkelte fag eller enkelte klasser kan undgå niveaudelingen på en skole, hvis lærerråd, skolenævn og skolekommission ønsker det, og vi har dermed skabt en mulighed for, at enhedsskolen kan udvikle sig, hvis tanken er bæredygtig, men vi har ikke paøet den frem. Vi, der tror på enhedsskolen, mener, at den stille og roligt vil slå igennem i kraft af de muligheder, som lovforslaget giver, og det er baggrunden for, at vi har kunnet gå med til den såkaldte flerårige borgfredsaftale omkring niveaudelingen i folkeskolen.

Vore ønsker om lighed gør os også til modstandere af en tidlig sortering af eleverne ved hjælp af eksamener og karakterer, men vi har måttet erkende, at en rigtigt tilrettelagt prøve under gunstige omstændigheder kan være et nyttigt led i den såkaldte læreproces. Og når eksamenerne er blevet til frivillige prøver, når de ikke starter i 7., men i 8. klasse, når prøverne i videst muligt omfang skal afspejle skolens dagligdag, og når man vil undersøge mulighederne for at forenkle karaktereskalaen, så har vi fået så væsentlige ind-